

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2015, č. j. OAM-107/LE-BE03-BE03-PS-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2015, č. j. 44 A 49/2015 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobce kontrolovala dne 25. 6. 2015 hlídka Policie ČR. Nejprve tvrdil, že se jmenuje S. F., po převezení na policejní služebnu však bylo zjištěno, že jde o V. S., který byl s platností od 3. 8. 2013 do 3. 8. 2014 veden v evidenci nežádoucích osob. Již 26. 7. 2012 bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, které nerespektoval, protože byl dne 2. 7. 2013 odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu jednoho roku. Poslední výjezdní příkaz, díky kterému pobýval na území České republiky legálně, pozbyl platnosti dne 24. 8. 2012.

[2] Na základě těchto zjištění bylo se žalobcem dne 26. 6. 2015 zahájeno řízení o správním vyhoštění, zároveň byl také zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové. Zde požádal dne 1. 7. 2015

o mezinárodní ochranu. Žalovaný dospěl k závěru, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice, proto v souladu s § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) vydal v záhlaví označené rozhodnutí, jímž žalobci uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců „až do vycestování, maximálně však do 20. 10. 2015“.

II.

Posouzení krajským soudem

[3] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 5. 2. 2013, č. j. 1 Azs 21/2013 - 50) uznal, že samotná skutečnost neoprávněného pobytu na území sama o sobě neodůvodňuje závěr o nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek, o takové jednání však jde v okamžiku, kdy chování žalobce přerostlo až do situace, kdy (vědomě) maří jak výkon správního rozhodnutí, tak i trest vyhoštění uložený mu pravomocně soudem. Závěr žalovaného, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je plně opodstatněný.

[4] Soud neshledal důvodnou ani námitku o nedostatečném odůvodnění délky uložené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný důvody, proč zvolil právě stodevítidenní dobu uložené povinnosti, jasně vysvětlil. Žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem podána tři dny před vydáním napadeného rozhodnutí. Protože žalobce byl na osobní svobodě omezen již ode dne svého zadržení Policií ČR, omezení osobní svobody žalobce v důsledku výkonu povinnosti uložené v napadeném rozhodnutí je již pouhým pokračováním omezení osobní svobody a není tak důvodem do lhůty uložené povinnosti započítávat i den vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 03. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014 - 45). V okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nebylo možné s jistotou uzavřít, zda v řízení o žádosti žalobce bude namíste rozhodnout podle § 16 odst. 3 zákona o azylu ve lhůtě 30 dnů, proto bylo možné učinit závěr, že řízení skončí 87. den doby povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. K tomu je třeba připočítat lhůtu 15 dnů na podání žaloby proti případnému zamítavému rozhodnutí a dále cca 5 dnů na doručování. Takto by tedy mohla být odůvodněna povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců na cca 107 dnů, což odpovídá postupu žalovaného, který stanovil dobu zajištění na 109 dnů (žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí dobu 110 dnů, pravděpodobně z důvodu nesprávného započítání dne vydání rozhodnutí), veden právě shora naznačenou úvahou, kterou ve svém rozhodnutí také uvedl. Délka zajištění je tedy v napadeném rozhodnutí opodstatněná a řádně odůvodněná.

[5] Namítaný nesoulad vnitrostátní právní úpravy se směnicemi Evropské unie, které upravují pobyt cizinců na území členských států, krajský soud rovněž neshledal. Skutečnost, že institut uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců má do jisté míry hybridní povahu a v části uložené doby setrvání přesahující okamžik ztráty postavení žadatele o azyl může představovat i institut omezení osobní svobody navazující např. na čl. 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen návratová směrnice), není v rozporu s požadavky směrnice Rady 2003/9/ES, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (dále jen přijímací směrnice).

III.

Kasační stížnost

[6] Včasnou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.)

[7] Namítá, že žalovaný nesprávně stanovil dobu trvání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců *až do vycestování*. Výrok napadeného rozhodnutí kopíruje znění § 46a odst. 1 zákona o azylu, na jehož základě ke zbavení svobody stěžovatele došlo. Povinnost stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců na základě tohoto ustanovení však nemůže trvat *až do vycestování*, ale pouze po dobu, po kterou lze na stěžovatele nahlížet jako na žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu přijímací směrnice a zákona o azylu. Podmínky, za kterých může dojít k zajištění cizince podle přijímací nebo návratové směrnice, přitom nejsou totožné. Z toho nutně musí plynout, že pokud se cizinec vymaní z režimu přijímací směrnice (typicky tím, že se řízení o mezinárodní ochraně skončí) a přejde zpět do režimu návratové směrnice, musí dojít k novému ověření, zda podmínky pro zajištění podle příslušného právního předpisu Evropské unie jsou i nadále splněny. V kontextu vnitrostátního práva to tedy znamená, že jakmile se řízení o mezinárodní ochraně s cizincem skončí, musí být vydáno nové rozhodnutí příslušného správního orgánu o tom, zda povinnost cizince strpět zajištění v zařízení pro zajištění cizinců i nadále trvá. Zákonným podkladem pro další setrvání v zařízení pro zajištění cizinců již nemůže být § 46a zákona o azylu. Z toho důvodu je výrok znějící *až do vycestování* výrokem nezákonným.

[8] Určení a odůvodnění délky zajištění na 109 dnů je dle stěžovatele rovněž nezákonné. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014 - 45, vyplývá, že dobu zajištění cizince je nutné počítat tak, že tato doba začne plynout vždy dnem následujícím po vydání rozhodnutí, nejpozději se však rozběhne šestým dnem po prohlášení o mezinárodní ochraně. Prvním dnem zajištění stěžovatele na základě § 46a odst. 1 zákona o azylu je tedy 4. 7. 2015. Maximální délka zajištění tak podle výroku napadeného rozhodnutí může dosáhnout 109 dnů. Tato doba se velmi blíží maximální době zajištění připuštěné samotným § 46a odst. 1 zákona o azylu, tj. 120 dnům. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinností žalovaného správního orgánu je délku zajištění nejen v rozhodnutí výslovně určit, ale též ji náležitě zdůvodnit. Tuto povinnost má správní orgán vždy, nicméně čím delší zbavení osobní svobody má být, tím větší je nutné klást důraz na kvalitní a vyčerpávající odůvodnění takového výroku. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42).

[9] Výpočet délky zajištění provedený žalovaným nelze akceptovat. Výpočet lhůty, který v odůvodnění svého rozhodnutí provedl, se vztahuje k maximální lhůtě, po kterou dle žalovaného může být stěžovatel na základě rozhodnutí podle § 46a odst. 1 zákona o azylu zajištěn. Účelem výpočtu lhůty však není stanovení lhůty maximální možné, ale stanovení lhůty přiměřené. Jak v minulosti uvedl zejména Evropský soud pro lidská práva, aby mohlo být zajištění cizince považováno za slučitelné s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy, „*doba trvání zbavení svobody nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle*“ (srov. ESLP, *Rashed v. Česká republika*, rozsudek z 27. 11. 2008). Skutečnost, že řízení o mezinárodní ochraně bude v první instanci trvat přibližně 109 dnů, není relevantním argumentem proto, že stěžovatel má být zajištěn právě oněch 109 dnů. Účelem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu není provést řízení o mezinárodní ochraně, ale zabránit stěžovateli ohrožovat veřejný pořádek.

[10] Poslední kasační námitkou stěžovatel vyjadřuje svůj nesouhlas se závěrem žalovaného o tom, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Z napadeného rozsudku vyplývá, že největší význam,

pokud jde o hodnocení potenciálního ohrožení veřejného pořádku ze strany stěžovatele, příkládá krajský soud skutečnosti, že stěžovatel pobýval na území ČR i poté, co mu bylo uloženo trestní vyhoštění. Avšak z okolností, že někdo dlouhodobě pobýval na území neoprávněně, a to přesto, že mu bylo uloženo správní a následně i trestní vyhoštění, nelze dovodit, že *obecně* nebude respektovat právní řád ČR. Tím méně pak lze na základě uvedeného dovodit, že nebude respektovat právní řád ČR v těch jeho částech, které se týkají základních zájmů společnosti.

[11] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, stěžovatel pobýval v České republice neoprávněně a nerespektoval rozhodnutí o jeho povinnosti vycestovat z České republiky dané rozhodnutím o jeho správním vyhoštění. Je též veden v evidenci nežádoucích osob a byl v České republice subjektem trestního řízení opět z důvodu svého nelegálního pobytu. Stěžovatelova žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu účelově podaná s cílem oddálit jeho vyhoštění z ČR. Žalovaný tak proto zcela po právu rozhodl, že vzhledem k výše uvedenému je stěžovatel i nadále povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Řádně na daný případ aplikoval pojem veřejný pořádek, resp. jeho porušení, tedy takové jednání, které může představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních pojmů společnosti a uvedl také dostatečné důvody pro omezení osobní svobody stěžovatele.

[13] K vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu postačují již samotné důvodné obavy, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Správní orgán v předmětném řízení zjistil existenci konkrétních skutečností, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí závažného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respekt k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům České republiky.

[14] Napadené rozhodnutí není ani v rozporu s návratovou směrnicí. Stěžovatel byl po právu zajištěn nejprve podle cizineckého zákona za situace, kdy mu bylo oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu mu byla samostatným rozhodnutím uložena povinnost setrvat, a to v režimu zákona o azylu z důvodů jednoznačně zákonem definovaných.

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není opodstatněné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Při posouzení kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nejdříve zabýval oběma námitkami dovozuujícími nezákonnost výroku rozhodnutí, a to jednak ve vztahu k stanovení doby trvání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v délce 109 dnů, jednak ve vztahu k užití termínu *až do vycestování* (V. A). Poté přezkoumal, zda krajský soud správně posoudil právní otázku aplikace § 46a zákona o azylu, tedy existenci nebezpečí pro veřejný pořádek (V. B).

V. A) Nezákonnost formulace výroku usnesení a stanovení maximální délky ukládané povinnosti

[18] Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu Ministerstvo vnitra (žalovaný) rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany *setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*. Je nesporné, že na stěžovatele nedopadá žádná z výjimek obsažených v tomto ustanovení, není ani nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobou s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženou ani osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí.

[19] Ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu bylo do zákona o azylu doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. s účinností od 21. 12. 2007. Primárním účelem zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany přitom bylo podle důvodové zprávy k zákonu č. 379/2007 Sb. omezení zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Následně bylo toto ustanovení s účinností od 1. 5. 2013 změněno zákonem č. 103/2013 Sb. tak, že za současného stavu právní úpravy je žalovaný oprávněn zajistit žadatele o udělení mezinárodní ochrany i v případě, že je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Nadto lze takové zajištění realizovat nejen v přijímacím středisku, ale i v zařízení pro zajištění cizinců. Novelizace § 46a zákona o azylu představuje reakci zákonodárce na předběžnou otázku položenou zdejšími soudem Soudnímu dvoru EU ve věci *Arslan*, jež se týkala podmínek pro zajištění příslušníka třetí země neoprávněně pobývajícího na území členského státu EU za situace, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu (blíže viz usnesení NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 90/2011 - 59, srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013 ve věci *Arslan*, C-534/11, ECLI:EU:C:2013:343).

[20] Důvodová zpráva k zákonu č. 103/2013 Sb. k § 46a odst. 1, 2 a 7 výslovně uvádí, že *„změny sledují toliko možnost změnit právní režim zajištění těch cizinců, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců, tedy až poté, co byli zajištěni podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. V takovém případě dojde z právního hlediska k ukončení zajištění podle zákona o pobytu cizinců, cizinec však bude nadále setrávat v zařízení pro zajištění cizinců na základě „rozhodnutí o zajištění“ vydaného ministerstvem podle § 46a zákona o azylu.“* Ustanovení § 46a tak představuje „přezajištění“ cizince podle zákona o azylu právě s ohledem na tu skutečnost, že se vůči němu vede řízení o jeho azylové žádosti. O „přezajištění“ cizince v režimu zákona o azylu však rozhodne žalovaný pouze, *jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek*.

[21] Na základě výkladu Soudního dvora ve věci *Arslan* (bod 57) Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, dospěl k závěru, že pokud cizinec zajištěný za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců požádá o udělení mezinárodní ochrany, avšak tato žádost je podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a pokračování zajištění je objektivně nutné, může být cizinec i dále zajištěn na základě nového rozhodnutí policie o správním zajištění podle § 124 uvedeného zákona, pokud důvody k zajištění daného cizince dle původního rozhodnutí o zajištění nadále

trvají. Nebudou-li však splněny uvedené podmínky a zároveň nebude možné rozhodnout o povinnosti cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování podle § 46a zákona o azylu, musí být zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno dle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[22] V daném případě žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu a napadeným rozhodnutím uložil stěžovateli povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a to z důvodu možného nebezpečí pro veřejný pořádek. K omezení osobní svobody stěžovatele tedy došlo v režimu zákona o azylu, zatímco zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců bylo v souladu s § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončeno.

[23] Takový postup je tedy zcela v souladu jak s právním řádem České republiky, tak i s přijímací a návratovou směrnicí. Institut „přezajištění“ byl žalovaným použit přesně v té situaci, pro kterou byl vytvořen. Ani povinnost stanovená výrokem napadeného rozhodnutí *až do vycestování*, nezakládá nezákonnost tohoto rozhodnutí. Odpovídá jak přijímací směrnicí, tak i doslovnému znění ustanovení, na základě kterého k omezení svobody došlo.

[24] Určení konkrétní délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podléhá správnímu uvážení žalovaného. To však musí být z odůvodnění rozhodnutí vždy seznatelné a v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění rozhodnutí. Zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, konstatoval, že „[u]stanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona [...] o azylu, dává možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě na dobu do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Z jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil.“

[25] V daném případě žalovaný rozhodl o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po dobu 109 dnů. Vycházel přitom z předpokládané délky řízení ve věci mezinárodní ochrany stěžovatele (90 dnů), připočetl dobu potřebnou pro případné podání žaloby (15 dnů) a průměrnou dobu potřebnou pro doručování v soudním řízení (5 dnů). Mezi výrokem a odůvodněním je denní nesoulad, který však korigoval krajský soud upozorněním, že den vydání rozhodnutí se do celkové délky nezapočítává. Tato skutečnost však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[26] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, dle něhož žalovaný dostatečně odůvodnil potřebnost stanovit právě takto dlouho trvající povinnost setrvat v zařízení. Doba povinnosti setrvat v zařízení stanovená na 109 dnů je vzhledem k okolnostem případu přiměřená a dostatečně odůvodněná. I tato námitka je proto nedůvodná.

V. B) Nebezpečí stěžovatele pro veřejný pořádek

[27] Zákon o azylu neobsahuje legální definici pojmu „veřejný pořádek“ či „nebezpečí pro veřejný pořádek“. Jedná se o neurčitý právní pojem, jehož výklad a aplikace v konkrétních případech náleží správním orgánům a soudům. Pojmem „veřejný pořádek“ se v minulosti zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, č. 2420/2011 Sb. NSS. Dospěl přitom k závěru, že „[p]ři výkladu pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou

tyto pojmy užity. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.“

[28] Na toto usnesení navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, č. 2950/2014 Sb. NSS, v němž konstatoval, že „[o]tázku, zda je důvodné se domnívat, že zajištěný cizinec, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je při rozhodování správního orgánu o povinnosti tohoto cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců [§ 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] nutno posuzovat tak jako obdobný důvod pro vyhoštění cizince [§ 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky]. Takovým důvodem tedy může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci“.

[29] Stěžovatel namítá, že žalovaný, a potažmo krajský soud, nesprávně posoudili existenci nebezpečí stěžovatele pro veřejný pořádek. Žalovaný dle stěžovatele mohl jeho žádost o mezinárodní ochranu zkoumat i v situaci, kdy by byl na svobodě. Zajištění je tak dle názoru stěžovatele nepřiměřené.

[30] Těmto tvrzením nelze přisvědčit. Z výše popsaných skutkových okolností stěžovatelova případu vyplývá, že opakovaně maří výkon jak správního vyhoštění, tak i vyhoštění soudního, uděleného mu v rámci trestního řízení. O mezinárodní ochranu požádal až ve chvíli, kdy jeho nelegální pobyt v České republice odhalila policejní hlídka, nebylo tedy jeho původním úmyslem o ni požádat. Rozhodujícím faktorem je fakt porušení zákazu vstupu na území České republiky, resp. nevycestování z jejího území.

[31] Policie ČR poté, co při kontrole stěžovatele zjistila, že jeho pobyt v České republice je neoprávněný, neměla jinou možnost, než jej zajistit a zahájit s ním řízení o správním vyhoštění. Zajištění proběhlo v režimu zákona o pobytu cizinců. Okolnost, že stěžovatel následně po několika dnech podal žádost o mezinárodní ochranu, si vyžádala „přezajištění“ stěžovatele dle zákona o azylu a stanovení nové doby zajištění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí všechny okolnosti, které vedly k zajištění cizince, uvedl (k otázce převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců viz rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42). Na jejich základě žalovaný dospěl k závěru, že je zde důvodná obava, že stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

[32] S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje. Veřejným pořádkem lze zde rozumět také stav, kdy jsou dodržovány právní normy či další pravidla společenského chování, s jejichž dodržováním většina společnosti souhlasí, a souhlasí i s tím, aby jejich porušení bylo sankcionováno. Každý člen zdejší společnosti si je vědom toho, že porušením rozhodnutí správního orgánu nebo soudu anebo porušením právních norem se vystavuje nebezpečí postihu. Toho si musel být vědom i stěžovatel, přesto úmyslně nerespektoval, jinými slovy mařil, vůli správních orgánů, a ani přijatelným způsobem nevysvětlil, proč tak učinil. Zdejší soud proto nemůže akceptovat námitku stěžovatele, že mařením úředního rozhodnutí není dostatečně naplněna důvodná obava, že narušil či naruší veřejný pořádek.

[33] Na základě těchto skutečností proto lze mít důvodnou obavu, že stěžovatel nebude respektovat ani další příkazy či zákazy správních orgánů. Tato obava je podložena spisovým materiálem.

[34] Všechny tyto důvody vedly žalovaného k závěru o nutnosti ponechat stěžovatele v zajištění. Nemí tedy pravdou, že žalovaný neuvedl, co přesně mu brání provést řízení o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, aniž by byl stěžovatel zajištěn. Tyto důvody z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývají, ač s nimi stěžovatel nesouhlasí nebo je bagatelizuje. Ani tato námitka tedy není důvodná.

VI.

Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu